

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כד.

עין משפט
נר מצוה

קע א מיי' פ"ג מהל'
עבודת יוה"כ הלכה
:ג

קעצ ב מי' פ"ו מהל'
צ"ח מקדש הל"ח
סמג לאוין שז:

קעב ג ד מיי' פ"ג מהל'
כלי המקדש הל"ח
סמג עשין קסט:

קעגן ה מיי' שם הל"ז:
קעד ו מיי' שם הל"ח:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

בכמקום שלא קדש הגורל
 קדש חשב כיו' כל השנה
 קדש באומר וז' לחטאת
 וז' לעולה וזה לאשם טמא
 וזה צריך גורל: כינהם
 במזבח פסולי' כל אשר
 בו מום מרוע אהרן
 וז' ילד פסולי' בשנים.
 ומבן שלשים שנה ומעלה
 יבא לבצור צבא וגו' ומבן
 חמישים שנה ושוב מצא
 התעבורה וכו': יולא אף
 כלומר שנים פוסלים כן.
 חל' לעבוד וגו' ועבודת
 משא וגו' לא אמרת אלא
 בזמן שהעולה בתן
 ששירותה כן אשין
 יולא: ואידך שגני
 הולכות עבדו דחקין.
 כלומר התי' משיב
 שנים לעמוד: ומכאן
 שני שירותו וכו'. שתי
 שערות התי' בגבו של יד
 א שתי' כתיב: אמר י'
 יוסי מני קדשא:

אמר קרא ושחט וחוקה. אומר רבינו תם דלמשמע דפרק שני דזבחים (דף יט.) דחוקה לא הו' עיכוב ממשמשו אלא מגזירה שוה דילפינן התם מגזירה שוה דלא רחוק ידיים חילול מגזירה שוה חוקה חוקה משמוי יין: **ומה** במקום שלא קדש הגורל ב'ו' ואם תאמר קייני גופייהו מנא לן שלא קדש הגורל אימא ק"ו איפכא ויש לומר דלכא עוס מיעוט:

מעמא דכתב רחמנא ועשהו הא לאו הכי דרשינן ק"ו.

בשחיטה אין בעריפה
יה חוקה לא דרשינן
ים דכתיב ביה חוקה
ההואל ענינה חוקה

תימה דצפרק טרף בקלפי (יומא ז')
 (מא.) מוקי האי צרייתא כרבי יהודה
 משום דסתם (י) ספרי רבי יהודה היא
 ורבי יהודה אית ליה צפרק הויאלו
 לו דלא כתיב חוקה אלף דצברים
 הנעשים צפנים צנגדי לכן והגדרה
 בחוק הויה ואין לומר דסום תנא לא
 פליג אדרשא דועשהו ולא פליג
 עליה רבי נחמיה דאית ליה דכתיב
 חוקה אנעשה בחוק דהא אשכחן
 רבי שמעון צפרק טרף בקלפי (סד דף
 ג.) דסבר להגדרה לא מיעבדא
 וי"ל דפרקי משום דצפרק טרף בקלפי
 (סד דף נט.) דריש רבי ינאי מאשר
 עלה אשך עלה תרי זמני לעבד ופרקי
 אלמא דרשין ק"ו א"ג (סד דף נט.) דליכא
 עיכובא (כ) אלף אחרת נוקמה אשר
 עלה לדרשא אחריתי משום ק"ו והשר
 מקווי חייך דהתם יליף מדכתיב
 זאת דלא כתיב חוקה אלף דצברים
 הנעשים צנגדי לכן צפנים והשתא
 פרקי הכא שפיר דאי לא דרשין ק"ו
 אמאי אצטריך זאת למעוטי דלא
 קאי חוקה דצברים הנעשים בחוק
 דהא על כרחך לא כתיב חוקה אלף
 דצברים הנעשים צפנים דאי כתיב
 נמי דצברים הנעשים בחוק אמאי
 אצטריך ועשהו אלף ודאי א"ג
 דכתיב חוקה דרשין ק"ו ואפילו כתיב
 נמי בחוק הויה דרשין ק"ו אי לאו
 דכתיב ועשהו ולכן אצטריך (י) צואת
 אל מל מותם הפסוק ר"ל מות דהיינו

פריך וזה לא כפי חוקה אלא
אעבודה והגרלה לזו עבודה היא
וזריך עיון סס: **זאת דלים ולא**
אחרת דלים. ממה דפרק כ"ד הרגל
(ב"ק דף כד.) דריש מוחלת מהיה
טומאתו למעוטי זבה מראיות ופריך
ואימא למעוטי זב מימיה ומשני קאי
בדליות ממעט דליות קאי בדליות
ממעט ימים ואמאי לא קאמר קאי
זב ממעט זב קאי בזב וממעט זבה
דהכי מסתבר טפי כדמשמע פשטיה
דקרא וזאת מהיה טומאתו ולא אחרת
כדדרשני הכא וזאת ללויס ולא אחרת
ללויס ויש לומר דהכא ניהו הוה
דרישין וזאת אשר ללויס ולא לכהנים
אי לא דדריש ליה מאשר ללויס אי
נמי הכא דרשין הכי משום דמוכיר
ללויס בקרא אכל התם אי למעוטי
זב קא אחי הוה ליה למתבז וזאת
ז' שהיא טומאת הזב להזכיר הזב בקרא
ור"י תיך דזב וזבה ס' אחד הוא
ולכתיב לא שיד לזכור תאי בזב ממעט

[illegible]

מחוקה בסוף הפרשה ואי לאו דכתיב
משיעוטא בהדיא לכל מקדים בלא גורל
ההוא מרבינן בקי דקדיש על ידי
קריאת שם בלא גורל: ^א דמיתא.
הגורל לה ועשה חטאת [שמן דמשמע
הגורל עושה חטאת בנפילתו עליו
ואין קריאת השם עושה חטאת שאל

מסורת הש"ס

(א) יומא מ: מא. [קדושין]
 יד. כריתות כב. (ב) [עין]
 חסן' לעיל כז. ד"ה חסד
 חסן' בשום דוכתא [וכי' וכו']
 (ג) [מוספתא שקלים ספ"ג,
 (ד) [בבבא: לתלמוד,
 (ה) "זל ותני, (ו) בבבא:
 לתלמוד, (ז) וירקא (ח)
 (ט) [נזכים קרב: (י) [ז"ל
 (יא) ספרא, (יב) [עין
 חוקא דגדרינן וכו' רש"י
 ועין ר"מ, (יג) [וע"פ ח'
 יומא מא. ד"ה קמס ומוס'
 קדושין יד. ר"ה סא,
 (יד) [הא דר"מ,

נורה אור השלם

1. והקריב אהרן את
השעיר אשר עלה עליו
הגורל ליה ויעשה
מנחתו: וקרא טו ט
והורדו זקני העיר
ההוא את העגלה אל
בית הנחל איתן אשר לא יעבר
בו ולא ירע ויערפו שם
את העגלה בגדל:
דברים כ ד
זאת את כללם שנה
חמש ועשרים שנה
ומשקלה יבוא לצבא אבא
ועבדת אלמ מודע:
מכבר כ ח כ
ומכן חמשים שנה
ישוב מבצא העברד ולא
יעד עוד:
מכבר כ ח כ
מכן שלשים שנה
ומעלה ועד כן חמשים
שנה כל אבא לעבר
ועבדת עברד
מכבר כ ח כ

במדבר ד מ
6. מִן שְׁלִישִׁים שָׁנָה
וּמִעֲלָהּ וְעַד כֹּל חֲמִשִּׁים
שָׁנָה כָּל בָּא לִצְבָא
לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה בְּאֵלֶּה
מִצְוֹת:
7. יְלִידִים אֲשֶׁר אֵין בָּהֶם
כָּל מִוֶּם וְטוֹבֵי מִרְאָה
וּמוֹשְׁכִילִים כָּל כֹּחַמָּה
וְיֹדְעֵי דַעַת וּמוֹבִינֵי מַדָּע
וְאִשָּׁר כָּח בָּהֶם לַעֲמֹד
בְּיָדֵיכֶם הַמֶּלֶךְ וְלִלְמֹד
סֵפֶר וּלְשׁוֹן כְּשִׁדּוּם: וְיִזְנוּ
לָהֶם הַמֶּלֶךְ דָּבָר יוֹם
כִּימוֹ מִפֶּת בֵּג הַמֶּלֶךְ
וְיִנְיִן מִשְׁתֵּי וְלִגְדֵם
שִׁנִּים שְׁלוֹשׁ וּמִקְצָתָם
יַעֲמְדוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:
דִּנְאָל א ד ה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה זאת וכו' ויש
לומר דהבא נמי וכו'. עיין
לקמן קל ע"א תוס' ד"ה
זה:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה טעמא וכו'
 אע"ג דאיכא עיכובא
 ואמרת כנ"ל ותיבת אלא
 נמחק: (ב) בא"ד ולכך
 אינטריך זאת כנ"ל ואות ב'
 נמחק:

שיימה מקובצת

א) אלא שוערים ומשוררים
שאין להם משאת כתף יהו
נפסלים בשנים: ב) ופריך
אלמא דרשינן ק"ו אע"ג
דכתיב עכובא אלמא
אמרינן. ונ"ב וחוקה דנקט
הכא לאו דוקא אלא
משום דבפרה נקט חוקה.
הרא"ש ז"ל:

וזהו כו' דק"י יש לי למעט זה כמו זו: **יבול** אף בשילה ובית עולם

אז לאו דכתיב תרי קראי דקאמר התם לכתוב או אזי ואזי מקדש או
אלאמאי צילה וזית עולמים ובפרק שני שעירי (יומא ד' סז:) גבי מדבר
מועדי ובפרק הוציאנו (סג סא:) גבי מעלה עשן ותיכר ה"ר נתנאל
דבמשכן לא היו לזמות ולא להכא צטרא אלא אם לא היה הפסוק
וב"ע חס' עריבין ב' ד"ה שפחן ומס' יומא ד' קמ. ד"ה הפסוק

נתמלא